

X. ULUSAL ÖĞRETMENİM SEMPOZYUMU

AÇILIŞ KONUŞMASI

Gökhan Erenoğlu

Uluslararası Öncü Eğitimciler Derneği

1.12.2018

Değerli meslektaşlarım,

On yıldır bu programa rağbet gösterip sabahın bu vaktinde buraya geldiğiniz için sizleri kutluyor, en kalbi duygularıyla selamlıyorum.

Bugün burada yapılacak olan onlarca paylaşımın öncesinde sizlere bir hikâye anlatmak istiyorum.

Aslında her şey, yıllar önce bir çocuğun gözlerinde görülen hülya ile başladı. O gözlere ancak bir öğretmenin degeceğine inanıyordu. Oysa bir çocuğun gözüne degecek öğretmen ne kadar azdı. Azmetti, öğretmen oldu. Ancak gözüne değılmeyi bekleyen milyonlarca çocuk gördü. Sonra yine azmetti, milyonlarca çocuk için öğretmenler oldular.

O öğretmenler hiç durmadan, yıllarca çalıştılar. Birçok farklı isimle sizlerin arasına karıştılar. Kimi zaman platform oldular, kimi zaman dernek, vakıf. Çoğu kez de sadece öğretmen olarak anıldılar. İşte bugün onlar yine sizin aranızdalar. Varlıkları öğretmen vasfıyla kaybolmuş sıradan birer öğretmendiler.

Bugün sizi onuncu kez bir araya getirenlerin kısa hikâyesini anlattım size. Onları genellikle göremeyeceksiniz, şimdiye kadar göremediğiniz gibi. Bir gün onları arayıp bulmak isterseniz dünyanın herhangi bir yerinde bir çocuğun gözlerine değerken rastlayacaksınız onlara belki. Onlarla olmak isterseniz gözüne değılmeyi bekleyen milyonlarca çocuktan birine varın. O zaman siz de bu hikâyenin kahramanlarından biri olacaksınız. Kimse o kahramanları bilmeyecek. Fakat, işte şimdi olduğu gibi o kahramanlar her yerde olacak.

O kahramanları size isim isim anlatamam.

Kimi bütün emelini ortaya koydu, bu dünyadan gönlü huzurla göçtü. Kimi bütün gençliğini savurdu...

Kimi bu yolda aile oldu, büyüdü; kimi ailesini bu yolda kaybetti.

Hepsine selam, hepsine hürmet, bin muhabbet...

Bugün on iki yıl önce başlayan öğretmen çalışmalarının on ikinci büyük buluşmasını, onuncu Öğretmenim Sempozyumunu gerçekleştireceğiz. Derneğimizin kuruluşunun üzerinden altı yıl geçti. Dikkat ederseniz çalışmalarımız derneğimizin kuruluşundan daha eskiye tarihleniyor. Eğitim Akademisi programımız on ikinci eğitim yılını sürdürüyor. Öğretmenim Sempozyumumuz onuncusunu gerçekleştiriyor. Branş Öğretmen Zirvelerimiz yirmi birincisini tamamladı.

İlk Öğretmenim Sempozyumu'nun ardından bir hocamız "Batıda doksanıncı, yüzüncü öğretmen sempozyumları yapılıyor" demişti. Belki kendisi de bugünlere geleceğimize inanamamıştı. Çünkü ülkemiz başlayıp bitmeyen etkinlikler çöplüğüdür. Nice güzel başlayan işleri ifsat etmek, bozmak için hazır bekleyen nice kardeşlerimiz var. Nice emekle, aşkla başlayan çalışmaları itibarsızlaştırmak isteyen, o kahramanların şevklerini ve aşklarını söndürmek isteyen büyüklerimiz var ki hiç ayaklara çelme olmaktan gocunmadılar.

Oysa sizler de farkındasınız hiçbir iyilik ile nihaye engellenemiyor. Bir yolunu bulup akıyor ve hayat buluyor, hayat veriyor. Belki yüzüncü sempozyumlarımız, organizasyonlarımız olmayacak ama yüzlerce iyiliğimiz, binlerce iyilik savaşçımız, milyonlarca iyilik meleğimiz olacak.

Nasıl mı? İşte böyle, sizlerle...

Sizlere biraz da neden illa da öğretmen çalışmalarını önemseydiğimizden bahsetmek istiyorum. (Bu kadar hikâye yeter, değil mi?).

Son yüzyıl boyunca öğretmene yeteri kadar önem veremedik. Hala eğitimi ihya etme adına yaptığımız bütün çalışmalar dikkat ederseniz öğretmene değil müfredata, maliyeye, binaya yönelik olmaktadır. Bunları anlayışla karşılamıyor değiliz. Bunun çabasını güdenlere de saygı duyuyor, minnetimizi ifade ediyoruz. (Yeni dönemde umarım böyle değil, öğretmene önem veren bir yaklaşımla hareket edilecektir).

Cumhuriyetin ilk yıllarında neredeyse okuma yazmayı bilen herkesi öğretmen olarak istihdam ediyorduk. Çünkü ihtiyaç vardı. Çocuk yaşta yolsuz, susuz, elektriksiz Anadolu topraklarının her yanına can siperane gidip görev yapan öğretmenler yetiştirdi bizi. O zamanlar bizim için ne kadar kıymetliydi onlar. Ya bugün, kıymetini yitirdi mi öğretmenler? Okuma yazmayı öğretmekle mi yetinecektik milleti yeniden ihya etmek için.

Anladığım kadarıyla eğitim öğretim ile gerçekleştirmek istediğimiz amacı kaybettik. Eğitim öğretimi okuma yazma oranını arttırmak olarak sabitledik zihinlerimizde. Bu yüzden öğretmen de önemini yitirdi gözümüzde. Bir kesim öğretmeni belli ideolojilerin taşıyıcısı olarak gördü, diğeri batılılaşmanın temsilcisi. Bir diğeri öğretmeni zihinlerinde algıladıkları gericiliğe bekçi olarak istihdam etti. Her ne yaptıkça zaman geçtikçe öğretmenin değeri kayboldu. Değersizleşen öğretmen topluma bir şey katamaz oldu.

Oysa Öğretmenler toplumun aydınlarıdır. Öğretmenler toplumun en güvenilen kesimidir. Öğretmenler toplumun en çalışkan meslek grubudur. Öğretmenler toplumun önderleridir.

Bütün bu yargılar yanlış mı geliyor size? İşte sorun tam da buradadır.

Öğretmenini kendine rehber edinemeyen toplum, ya da şöyle diyelim; rehberi olmayan bir toplum nasıl kalkınacak, gelişecek? Öğretmenine güvenmeyen toplum artık kime güvenecek? Öğretmeninin tembel olduğunu gören toplum kendine kimi örnek alarak çalışacak. Önderi öğretmen olmayan topluma kim kılavuzluk edecek?

Biz, Öncü Eğitimciler sizlerin ilmi derinliğinizi önemseyerek, rehberliğinize güvenerek, çalışkanlığınızı örnek alarak faaliyetlerimizi hayata geçiriyoruz. Böylece öğretmenleriyle beraber entelektüel

kapasitesi gelişen, kalkınması sürekli ve hızlı olan, daha ahlaklı ve güven içinde yaşayan bir toplum olacağımıza inanıyoruz. Bütün bunlar için neler yapılması gerektiğini ise söylemekten ziyade gücümüz elverdiğince yapıyoruz. Kimseye yol göstermeye çalışmıyor yola koyuluyoruz.

Biz, tüzüğümüzde de ifade ettiğimiz gibi “iyi insanların ortaya çıkması” amacıyla “öğretmen ve eğitimcilerin mesleki, kişisel ve sosyal gelişimini sağlayacak imkân ve ortamları oluşturmayı ve desteklemeyi, yeni eğitimcilerin daha nitelikli olması için çalışmayı” kendimize ilke edindik. Bu yolda ne kadar yol alıyor olmaktan öte yolda olmayı önemsiyoruz.

Bu yolculuğumuzda iyi ki bizimlesiniz, iyi ki varsınız!

Yolda olanlara, yolda ölenlere, öncülere selam olsun...